

2014. december 7.

Mandabokor

Istentisztelet (Elmúlt egyházi esztendőben elhunytakról megemlékezés)

„²⁵„És akkor jelek lesznek a napban, a holdban és a csillagokban, a földön pedig a tenger zúgása és háborgása miatt kétségbeesnek a népek tanácstalanságukban.²⁶Az emberek megdermednek a félelemtől és annak sejtésétől, ami az egész földre vár, mert az egek tartóerői megrendülnek.²⁷És akkor meglátják az Emberfiát eljönni a felhőben nagy hatalommal és dicsőséggel.²⁸Amikor pedig ezek elkezdődnek, egyenesedjete fel, és emeljéte fel a fejeteke, mert közeledik a megváltásotok.”²⁹Mondott nekik egy példázatot is: „Nézzéte meg a fügefát és a fákat mind:³⁰amikor látjátok, hogy kihajtanak, már magatoktól is tudjátok, hogy közel van a nyár.³¹Így ti is, amikor látjátok, hogy mindezek bekövetkeznek, tudjátok meg: közel van az Isten országa.³²Bizony, mondom néktek: nem múlik el ez a nemzedék addig, amíg mindezek meg nem lesz.³³Az ég és a föld elmúlik, de az én beszédeim nem múlnak el.”³⁴„Vigyázzatok magatokra, nehogy szívetek elnehezedjék mámortól, részegségtől vagy a megélhetés gondjaitól; és hirtelen lepjen meg titeket az a nap,³⁵mint valami csapda, mert úgy fog rátörni mindazokra, akik a föld színén laknak.³⁶Legyetek tehát éberek és szüntelen könyörögjete, hogy

kimenekülhessete mindazokból, amik történni fognak, és hogy megállhassatok az Emberfia előtt.” Lk 21,25-36

Szeretett Gyülekezet!

Egy rendkívüli alkalmon lehetünk ma együtt. A mai istentiszteleten sokunkat legalább egy dolog összeköt, hogy megtapasztalhattuk az elmúlás, a gyász fájdalmát. Ebben az egyházi esztendőben valakit el kellett kísérnünk, akit szerettünk, aki közel állt hozzánk, aki eddig ott volt mellettünk, s most csak az utána maradt hiányt, űrt lehet érezni. Egy nagyon különleges érzés fogja el ilyenkor az embert, eddig itt volt, most már nincs itt többé. Emlékeszem, amikor beszélgettem egy asszonnyal, aki az elmúlt hetekben veszítette el testvérét, azt mondta, „olyan hihetetlen, hogy soha többé nem beszélhetek vele, nem jön át hozzám, nincs többé. Hihetetlen, nem akarom elhinni.” Pedig sajnos így van. Ebben a földi életben ez az egy dolog elválasztja

az embert egymástól, vannak, akik hamarabb mennek el, mint mi. Ők elmennek, mi itt maradunk...

Azért állhatok most itt előttek, akik itt maradtatok, mert Isten üzenetét adhatom át számotokra. Beszéljek arról a Valakiről, aki az életet adja, akinek az élet és a halál a kezében van, Akinek van hatalma adni, s van hatalma elvenni. De nem is az a legfontosabb kérdés, hogy elmegy-e, mert hiszen tudjuk, hogy mindenkinek el kell egyszer menni. Nem a legfontosabb kérdés, bár fontos, hogy mikor kell elmenni, mert ha kell, akkor menni kell. A halál nem tisztel életkort, nincs tekintettel földi életünk hosszára. Az elmúlt egyházi esztendőben ma 12 asszonyra és férfira emlékezünk. A legfiatalabb 56 éves, és a legidősebb 89 volt. A halál nincs tekintettel semmire, az ember, - ahogy Jézus fogalmaz – *„egy arasznyival sem tudja meghosszabítani az életét”*. Úgy gondolom, a legfontosabb kérdés ebben az emberi életben: hogyan megy el valaki ebből az életből. Isten Igéje szerint ez a legfontosabb kérdés!

Hogyan mész el ebből az életből, amikor menni kell? Van-e reménységed? Van-e bizonyosságod, vagy úgy vagy vele, ha menni kell, hát menni kell. Olyan érdekes, hogy amikor valaki a „halál árnyékának völgyében” van, akkor ami addig fontos volt, úgy eltölpül. A halálos ágyon eltölpül a géppark, az egzisztencia, a földi munka. Minden jelentéktelenné válik. Minden, amiért dolgozott, mindent, amiért arca verejtékével küzdött meg, aminek szentelte az életét, az egyszer csak háttérbe kerül.

Emlékszem egy asszonyra, aki már a halál szélén volt, azt mondta nekem, „Krisztián! Minden, amit gyűjtöttem, itt marad! Hogy van ez?”

Vagy egy 50 év körüli férfi, aki rengeteget dolgozott, a beteg ágyon azt mondta: „50 éven keresztül az egészségemet adtam a pénzért, most minden pénzem az orvosnak adom az egészségemért.”

Hát így van kedves testvérek, mert hogy meg tud változni az ember véleményen bizonyos helyzetekben bizonyos dolgokról! Ami addig fontos volt, jelentéktelenné válik, ami addig

jelentéktelen volt, hirtelen fontossá lesz. Mert a halál perspektívájából, szemszögéből másképpen lát dolgokat az ember. Ezért nem mindegy, hogy hol töltjük az örök életet!

Hadd kérdezzem meg ezen a mai délelőttön, neked mindegy, hol töltöd az örökkévalóságot? Hát sokszor az nem mindegy, hogy a vonaton menetiránnyal szemben ülsz-e vagy háttal? Emlékszem, amikor egyetemista koromban a mennyasszonyommal utaztam vonaton, milyen patáliát tudtak csapni emberek, hogy ők nem tudnak menetiránnyal háttal utazni. Képesek voltak felállítani embereket a kabinban, mert nekik nem volt mindegy. Hát akkor, hogy lenne mindegy egy fontos kérdésre, ami talán eddig jelentéktelen volt számodra, hol töltöd az örökkévalóságot?

Van-e reménységed, bizonyosságod arra nézve, mit tudsz válaszolni magadnak, ha fölteszed magadnak a kérdést: „Mi lesz, ha nekem is el kell innen mennem, itt kell mindent hagynom.” Mi mindent tettél, hogy itt maradhass még egy kicsit, mi mindent mozgattál meg annak érdekében, hogy itt tarts valakit, s szembesültél azzal, hogy nem tudod itt tartani! Mert itt kell

mindent hagyni, efelől ne legyen kétségünk. S afelől se legyen, hogy bármikor. Mi lesz velem? Nem az a kérdés elmész-e, mikor méész el, hanem az, hogy hogyan méész el?

Csodálatos dolog, hogy Isten nem rejtette el előlünk azt az örömhírt, hogy van egy hely, amit Ő készített nekünk. Jézus azt mondja: „¹„**Ne nyugtalankodjék a ti szívetek: higgyetek Istenben, és higgyetek énbennem.** ²**Az én Atyám házában sok hajlék van; ha nem így volna, vajon mondtam volna-e nektek, hogy elmegyek helyet készíteni a számotokra?** ³**És ha majd elmentem, és helyet készítettem nektek, ismét eljövök, és magam mellé veszek titeket, hogy ahol én vagyok, ott legyetek ti is.**” Jn 14,1-3. Azon a helyen, ahogy János írja: „⁴**és letöröl minden könnyet a szemükről, és halál sem lesz többé, sem gyász, sem jajkiáltás, sem fájdalom nem lesz többé, mert az elsők elmúltak.**” Jel 21,4

Azok, akik hisznek Jézus Krisztusban, azok, akik bíznak az Ő ígéreteiben, azok, akik elfogadják Őt Uruknek, Megváltójuknak, azok, akik elfogadták az Ő bűnbocsátó kegyelmét, akik

dönthettek Jézus Krisztus mellett, akiknek új életük van, azok ott lesznek, amit Ő ígért a Benne hívőknek. Egyszer valaki azt mondta: *„ha az élet ezzel a csúfos vereséggel, a halállal fejeződik be, akkor semmi értelme az életnek.”*

Drága testvérek!

Meg vagyok győződve, hogy csodálatos hely lesz az, amit Ő ígért nekünk! Mától kezdve nem mondhatjuk, hogy nem tudtuk.

„Laurel tudta, hogy haldoklik. Azokban a napokban sokat beszélgettünk a mennyországról. Az volt a legnehezebb benne, hogy olyasmit kellett elképzelni, amit mi sohasem láttunk. Aztán eszembe jutott egy történet egy fiatal lányról, aki születése óta vak volt. Amikor 12 éves lett, az orvosok el tudtak végezni rajta egy újfajta műtétet, amely visszaadhatta látását. De néhány napig még nem lehetett tudni az eredményt. Miután eltávolították a kötéseket a szeméről, még óvni kellett a fénytől. Ezért sötétben ült, várakozva.

Az édesanyja hosszú órákon keresztül válaszolgatott a lánya kérdéseire arról, hogy hogyan néznek ki a dolgok, és hogy mire számíthat. Végül eljött a pillanat, amikor a gyermek szemei már el tudtak viselni annyi fényt, hogy kinézhetett az ablakon. Sokáig állt ott egy szót sem szólva. Odakinn tökéletes tavaszi nap volt. Fehér báránnyelűk úsztak a kék égen, és virágszirmok hullottak a földre, mint rózsaszín hó, ahogy a lágyszellő csupaszította a cseresznyefákat. A sárga krókuszok büszkén szegélyezték a fűben kanyargó téglautat. Amikor a lány az édesanyjához fordult, könnyek gördültek le az arcán. “Ó, anya! Miért nem mondtad, hogy ennyire gyönyörű lesz?” Elmondtam ezt a történetet a barátomnak, könnybe lábadt szemmel. “Laurel, mi most sötétben ülünk, de nemsokára te is ugyanezt fogod kérdezni Istentől.”

A mennyország valóságos. Sokkal valóságosabb, mint bármelyik hely, ahol valaha voltál, és sokkal-sokkal gyönyörűbb is. Pál úgy hívja: “sokkal inkább jobb” (Fil.1, 23) Amikor majd odaérsz,

megfogod Jézus kezét, és megkérdezed: “Miért nem mondtad, hogy ez ennyire gyönyörű lesz?”

Bizony, akik elfogadták Jézus Krisztust, abban lesz részük, amit el sem tudnak képzelni, mert valaki vár majd bennünket odaát.

Végh Tamás prédikációs kötetéből (290. old)

Drága gyászoló Gyülekezet! Kedves Testvérek!

Keressük Őt, hívjuk segítségül, adjuk meg a „lehetőséget”, hogy életbevágó kérdéseinkre Ő segítségül legyen, aki vár bennünket!

Ámen!